

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců JUDr. Pavla Molka a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **Otevřená Šumava, z. s.,** se sídlem Špičák 187, Železná Ruda, zastoupen JUDr. Robertem Vargou, advokátem se sídlem Zbrojnická 229/1, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí,** se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 26. 7. 2017, č. j. 51 A 59/2016 - 38,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím Správy národního parku Šumava (dále jen „správní orgán I. stupně) ze dne 29. 6. 2016, sp. zn. SZ NPS 06190/2015/20 - NPS 05395/2016, byla žalobci podle § 88 odst. 2 písm. n) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění účinném pro rozhodné období (dále též „ZOPK“) uložena pokuta ve výši 100 000 Kč za pořádání a organizování hromadné akce v Národním parku Šumava v rozporu s § 16 odst. 1 písm. e) ZOPK.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvoláním. Rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 10. 2016, č. j. 1114/510/16-Bal, 58071/ENV/16, bylo odvolání zamítnuto a napadené rozhodnutí potvrzeno.

II.

[3] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou. Krajský soud v Českých Budějovicích (dále též „krajský soud“) žalobu shora označeným rozsudkem zamítl. Přisvědčil správním orgánům, že žalobce organizoval hromadnou turistickou akci na území Národního parku Šumava (dále též „NP“), aniž disponoval souhlasem orgánem ochrany přírody [§ 16 odst. 1 písm. e) ZOPK]. Krajský soud dále zdůraznil, že žalobci nebylo kladeno za vinu porušení omezení nebo zákazu vstupu podle § 64 ZOPK, spočívající v tom, že osoby, které se pochodu zúčastnily, vstoupily bez oprávnění na území vymezené jako I. zóna NP. Protiprávní jednání žalobce mělo spočívat toliko v organizování a pořádání dané akce. Odpovědnost žalobce se proto nezakládala na protiprávním chování jiných osob, ale výhradně jeho vlastním. Krajský soud tak nepokládal za důvodné ani námitky, kterými se žalobce snažil přenést odpovědnost na jednotlivé fyzické osoby, které se pochodu zúčastnily. Podle krajského soudu se nadto žalobce nesnažil dostatečně účinně a s předstihem vyrozumět účastníky akce o tom, že je zrušená. Až na místě určeném jako shromaždiště jim oznámil, že orgán ochrany přírody konání akce nepovolil. Podle krajského soudu však mohl zájemce o akci informovat dříve, např. na webových stránkách nebo v tisku, stejně jako zveřejnil pozvánku na danou akci. Takto však nepostupoval. Protože neshledal důvodné ani námitky o nepřezkoumatelnosti napadených rozhodnutí a o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, žalobu zamítl.

III.

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Úvodem připustil, že zamýšlel uskutečnit turistickou akci, kterou byl pochod od informačních tabulí pod Březnickou hájenkou Luzenským údolím až k bývalému hraničnímu přechodu Modrý sloup, tzn. I. zónou NP. Kvůli neobdržení souhlasu orgánu ochrany přírody však od svého záměru upustil a akci rozpustil. Stěžovatel nemůže být činěn odpovědným za protiprávní jednání druhého (jednání osob, které i přes rozpuštění akce pokračovaly v pochodu), k čemu poukázal i na judikaturu správních soudů. Stěžovatel dále uvedl, že výrazy „organizovat“ a „pořádat“ nejsou v právním řádu dostatečně definovány (jsou vykládány nejednotně a neurčitě), což rovněž znemožňuje uložení sankce za daný správní delikt. Dále uvedl, že shromaždiště akce určené v pozvánce se nacházelo mimo I. zónu NP, proto nemohlo dojít k porušení § 16 odst. 1 písm. e) ZOPK. Stěžovatel také klade otázku, zda by postihnutelným jednáním bylo i to, kdyby na akci zval před obdržením povolení, které by mu bylo následně uděleno. Poukázal i na porušení čl. 19 a 20 Listiny základních práva svobod. Obecně poukázal i na vady řízení před správním orgánem a na nepřezkoumatelnost rozsudku. Navrhl zrušení rozsudku krajského soudu a rozhodnutí správních orgánů.

IV.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti setrval na svých argumentech, že šlo o hromadnou turistickou akci pořádanou na území NP Šumava stěžovatelem. Je třeba přitom odlišovat organizování hromadného turistického pochodu, jehož konání stěžovatel svolal, a neoprávněný pochod turistů, kteří se na tuto akci dostavili. Podle žalovaného u pojmů „organizovat“ a „pořádat“ nevznikají žádné interpretační problémy. Argumentace

shromažďovacím právem je podle žalovaného účelová, jelikož stěžovatel nikdy dříve netvrdil, že vykonává shromažďovací právo. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

V.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[7] Nutno předeslat, že stěžovatel uplatňoval v kasační stížnosti řadu námitek pouze v obecné rovině. Správní soudnictví je však ovládáno dispoziční zásadou. Obsah, rozsah a kvalita žaloby či kasační stížnosti předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí. Jsou-li námitky koncipovány obecně, je i soud oprávněn k obdobnému vypořádání. Je-li tedy kasační stížnost kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu (srv. rozsudky rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 3/2008 - 78, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, publ. pod č. 488/2005 Sb. NSS, a rozsudky téhož soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011 - 48, ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011 - 95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014 - 20, ze dne 20. 10. 2010, č. j. 8 As 4/2010 - 94).

[8] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval obecně namítanou nepřezkoumatelností rozsudku krajského soudu.

[9] Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[10] Nejvyšší správní soud při posuzování nepřezkoumatelnosti rozsudků krajských soudů vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nálezy ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, č. 34/1996 Sb. ÚS, a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, č. 85/1997 Sb. ÚS), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví podle § 54 odst. 2 s. ř. s.). To potvrzuje i navazující judikatura Ústavního soudu, např. nález ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, č. 64/2007 Sb. ÚS, v němž Ústavní soud vyslovil, že „*odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena*“. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, vyslovil, že pokud „*z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsaný skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek*

důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.“. Nepřezkoumatelností z důvodu nesrozumitelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, podle něhož lze „*za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody.*“

[11] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek a dospěl k názoru, že není nepřezkoumatelný. Z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu krajský soud vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Rozsudek je řádně odůvodněn a je plně srozumitelný (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, 133/2004 Sb. NSS). Z rozsudku krajského soudu jednoznačně vyplývají důvody, které krajský soud vedly k zamítnutí žaloby.

[12] Stěžovatel dále poukazoval na vady řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Z důvodu, že stěžovatele tyto námitky rovněž podrobněji nekonkretizoval, mohl se naplněním uvedeného důvodu zdejší soud zabývat rovněž v obecné rovině.

[13] Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

[14] Nejvyšší správní soud není názoru, že by prvostupňové či odvolací správní rozhodnutí uvedenými vadami trpěla. Správní orgány náležitě a v souladu s právní úpravou zjistily skutečný stav věci. V řízení nedošlo k žádným zásadním vadám, které by vyvolávaly nutnost zrušení rozhodnutí správních orgánů. Závěry správních orgánů jsou srozumitelné a plně přezkoumatelné. I žalovaný dostál všem povinnostem odvolacího orgánu (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS atp.).

[15] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkami mířícími do nesprávného právního hodnocení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

[16] Stěžovateli byla uložena pokuta ve výši 100 000 Kč za správní delikt podle § 88 odst. 2 písm. n) ZOPK. Tohoto deliktu se měl dopustit tím, že organizoval a pořádal v rozporu s § 16 odst. 1 písm. e) ZOPK hromadnou turistickou akci na území národního parku.

[17] Podle § 88 odst. 2 písm. n) ZOPK orgán ochrany přírody uloží pokutu až do výše 2 000 000 Kč právnické osobě nebo fyzické osobě při výkonu podnikatelské činnosti, která se dopustí protiprávního jednání tím, že „*vykonává ve zvláště chráněném území, označeném smluvně chráněném území, evropsky významné lokalitě nebo ptačí oblasti činnost zakázanou nebo vykonává činnost, pro kterou je vyžadován souhlas orgánu ochrany přírody, bez tohoto souhlasu.*“

[18] Podle § 16 odst. 1 písm. e) ZOPK „*Na celém území národních parků je zakázáno pořádat a organizovat hromadné sportovní, turistické a jiné veřejné akce a provozovat vodní sporty mimo místa vyhrazená se souhlasem orgánu ochrany přírody.*“

[19] Podle § 43 ZOPK výjimky ze zákazů ve zvláště chráněných územích podle § 16 lze povolit v případě, kdy jiný veřejný zájem převažuje nad zájmem ochrany přírody, nebo v zájmu ochrany přírody, nebo tehdy, pokud povolovaná činnost významně neovlivní zachování stavu předmětu ochrany zvláště chráněného území. Výjimku uděluje příslušný orgán ochrany přírody a krajiny.

[20] Stěžovatel nemožnost postihu dovozoval z toho, že shromaždiště akce určené v pozvánce se nacházelo mimo I. zónu NP. Dále uváděl, že kvůli neobdržení souhlasu orgánu ochrany přírody od svého původního záměru upustil. Stěžovatel nemohl akci organizovat, neboť od svého záměru sám upustil a jakékoli porušení zákona tak musí být přičitatelné výhradně fyzickým osobám, které navzdory zrušení akci uskutečnily. Stěžovatel nemůže být činěn odpovědným za protiprávní jednání druhého. Poukazoval i na neurčitost výrazů „pořádat“ a „organizovat“.

[21] Interpretací pojmu „hromadná akce“ se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 7. 11. 2012, č. j. 9 As 129/2011 - 92. Uvedl, že „*v případě veřejné hromadné akce se bude jednat o akci přístupnou široké veřejnosti, které se bude účastnit větší počet osob. (...) S ohledem na výklad teleologický a logický je nutno pojem veřejné hromadné akce ve smyslu § 16 odst. 1 písm. e) zákona o ochraně přírody a krajiny posuzovat rovněž se zřetelem na povahu národních parků, které jsou územími jedinečnými v národním či mezinárodním měřítku, jejichž značnou část zaujímají přirozené nebo lidskou činností málo ovlivněné ekosystémy (...) S ohledem na dané je pak při posuzování povahy každé jednotlivé akce nutno přihlédnout nejen k povaze místa, v němž je akce pořádána, ale rovněž ke konkrétním okolnostem pořádané akce, jejich průběhu, charakteru a organizaci akce.*“

[22] Je pravdou, že ZOPK neobsahuje zákonnou definici pojmů „organizování“ ani „pořádání“. To však automaticky neznamená, že by šlo o výrazy neurčité nebo nejasné, jak dovozuje stěžovatel. Vzniká jen potřeba je interpretovat a následně zvážit, zda lze konkrétní skutkové okolnosti pod tyto pojmy subsumovat. Tak krajský soud a správní orgány postupovaly, a ani Nejvyšší správní soud nemá pochyb o tom, že pokud stěžovatel (resp. osoby v něm sdružené) pojal záměr uskutečnit určitou veřejnou událost, konal právní kroky potřebné k jejímu uskutečnění, tuto událost připravoval (např. tím, že ji inzeroval a rozšiřoval o ní povědomí mezi širokou veřejností), organizoval, resp. pořádal akci ve smyslu § 16 odst. 1 písm. e) ZOPK. Toto ustanovení chápe dané pojmy shodně s jejich obecným významem jako provádění jednotlivých kroků směřujících k uskutečnění určitého záměru. Srov. i rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 9. 2011, č. j. 5 Ca

170/2008 - 56, publ. pod č. 2758/2013 Sb. NSS, který dané výrazy interpretoval obdobným způsobem.

[23] Není přitom sporné, že v době konání akce stěžovatel nedisponoval potřebnou výjimkou (souhlasem) orgánu ochrany přírody a krajiny. To, že výjimku neobdržel, se přitom dozvěděl před konáním předmětné akce (a nikoliv až v den jejího konání). I vzhledem k předchozí zkušenosti, kdy podobnou akci zrušil kvůli nezískání pravomocného povolení, si stěžovatel musel být vědom možnosti, že potřebný souhlas nemusí obdržet, a proto bude muset od uskutečnění záměru ustoupit.

[24] Lze přitom souhlasit s krajským soudem i v tom, že stěžovatel mohl učinit efektivnější kroky k tomu, aby rozšířil informaci o zrušení dříve, než v době jejího konání. V této souvislosti nutno zdůraznit, že odpovědnost vznikající na základě § 88 ZOPK je odpovědností objektivní. Pokud by byl stěžovatelův výklad správný a jeho odpovědnost za správní delikt spočívající v organizování by byla vyhlášením akce za zrušenou bez dalšího vyloučena, v budoucnu by podobné chování mohlo sloužit k obcházení zákona. Mohly by být svolány veřejné akce, které by sice byly formálně pořadatelem zrušeny, ale následně se fakticky uskutečnily „z vůle jejich účastníků“ navzdory zákazu pořádat je na území národního parku bez povolení příslušného orgánu ochrany přírody. Tím by bylo do značné míry ohroženo dosažení účelu daného ustanovení, neboť tím by bylo umožněno obcházet odpovědnost pořadatele.

[25] Nejvyšší správní soud nesouhlasí se stěžovatelem, že jej správní orgány postihly za to, že účastníci pochodu vstoupili do NP. Stěžovatel nebyl sankcionován za to, že účastníci vstoupili do NP, ale za to, že organizoval, resp. pořádal hromadnou akci bez příslušného souhlasu orgánu ochrany přírody. Z důvodu, že výjimka stěžovateli udělena nebyla, nepovažuje Nejvyšší správní soud za nutné vypořádávat otázku stěžovatele, zda by se porušení zákona dopustil i tehdy, pokud by mu byla následně výjimka udělena. Není úkolem soudu řešit hypotetické situace.

[26] Pokud pak stěžovatel dovozoval nemožnost svého postihu z toho, že se akce neuskutečnila v I. zóně NP, konstatuje zdejší soud, že již z jazykového výkladu § 16 odst. 1 písm. e) ZOPK vyplývá, že se tento zákaz vztahuje na celé území národního parku bez ohledu na to, do jaké zóny předmětné území konkrétně spadá. Interpretace, že je nutné o výjimku žádat jen pro území I. zóny NP, nemá v zákoně oporu. Není přitom pravdou, že by se nesmělo shromažďovat „nikde“, jak výslovně tvrdil stěžovatel. Je zakázáno pouze pořádání a organizování akcí mimo místa vyhrazená se souhlasem orgánu ochrany přírody bez výjimky udělené orgánem ochrany přírody. Při posuzování jednotlivých žádostí o výjimky z tohoto zákazu se jistě projeví, že některé části národního parku jsou z přírodního hlediska cennější, a proto se veřejný zájem na konání hromadné akce v těchto místech bude porovnávat se zvýšeným zájmem na ochraně přírody a krajiny. To se ostatně projevilo i v případě stěžovatele, kterému výjimka pro pořádání pochodu I. zónou NP nebyla udělena. Z důvodu, že uvedený zákaz vyplývá jednoznačně ze zákona, nelze dovozovat ani porušení čl. 4 Listiny základních práv a svobod.

[27] Stěžovatelem v kasační stížnosti zmiňované rozsudky se pak nezabývaly identickou skutkovou a právní situací, přičemž z nich ani nevyplývá, že by nebylo možno postihovat jednání, kterého se dopustil stěžovatel.

[28] V rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 11. 2014, č. j. 8 A 89/2010 - 22, byla posuzována zákonnost rozhodnutí, kterým byla obci Adršpach uložena pokuta za to, že vyhradila místa pro parkování motorových vozidel návštěvníků turistického okruhu na území CHKO bez souhlasu příslušného orgánu ochrany přírody. Jedná se tedy o skutkově zcela odlišnou věc. Městský soud nadto dospěl k závěru, že obec Adršpach v posuzované věci vyhradila místo pro parkování návštěvníků CHKO na pozemku, kam bylo možné vjíždět a setrvávat s motorovými vozidly toliko se souhlasem orgánu ochrany přírody, aniž by byl tento souhlas udělen, zatímco správní delikt podle § 88 odst. 2 písm. n) ve spojení s § 26 odst. 1 písm. c) ZOPK, za nějž byla potrestána, spočívá v tom, že pachatel vjede či setrvává s motorovým vozidlem na místě, kde je k tomu třeba uvedeného souhlasu, aniž by mu byl tento souhlas udělen. Správní orgán uznal, že žalobkyně (obec Adršpach) sama činnost zakázanou v § 26 odst. 1 písm. c) nevyvíjela, nýbrž měl za to, že ji organizovala a umožnila. Podle městského soudu však ZOPK ani jiný na danou věc použitelný právní předpis neupravuje účastenství na správním deliktu, jako to činí trestní zákoník v § 22 a násl.; ZOPK tedy neumožňuje stíhat toho, kdo v něm uvedený správní delikt zorganizoval či umožnil, nýbrž jedině toho, kdo naplnil skutkovou podstatu některého ze stanovených správních deliktů. Z tohoto důvodu městský soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí (přičemž kasační stížnost proti tomuto rozsudku zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 As 236/2014 - 22).

[29] V nyní projednávané věci ovšem žalovaný nepovažoval stěžovatele za „spolupachatele“ protiprávního jednání účastníků pochodu. Jeho odpovědnost odvozoval z odlišného, byť skutkově souvisejícího protiprávního jednání spočívajícího přímo v organizování hromadné turistické akce na území národního parku bez potřebného povolení. Naproti tomu, v citovaném rozsudku Městského soudu v Praze se správní orgán nepřípustně pokusil dovodit odpovědnost za „spolupachatelství“ spočívající v tom, že dotyčný organizoval protiprávní jednání jiných osob, ale sám se ho nedopustil. Byl to právě stěžovatel, kdo předmětnou akci organizoval a pořádal (což ZOPK výslovně zakazuje). Stěžovatel nebyl trestán za to, že by umožnil spáchání deliktu někomu jinému. V projednávané věci proto nejde o nepřípustné rozšiřování odpovědnosti za správní delikt, jako k tomu bylo ve stěžovatelem uvedeném případě.

[30] Ani z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2011, č. j. 1 As 86/2011 - 50, nevyplývá nemožnost postihu stěžovatele za předmětné jednání. Rozsudek se zabýval zcela odlišnou skutkovou situací. Bylo v něm posuzováno jednání účastníka řízení (Lesostavby Frýdek-Místek a. s.), který při provádění stavebních prací na stavbě bez pravomocného rozhodnutí o udělení výjimky orgánem ochrany přírody škodlivě zasáhl do biotopu a tím rušil v rozhodnutí uvedené zvláště chráněné druhy živočichů (rak říční, vydra říční, vranka pruhoploutvá a ledňáček říční).

[31] Stěžovatel dále v obecné rovině poukazoval na porušení shromažďovacího a sdružovacího práva. Takovou námitku stěžovatel neuplatnil ve správní žalobě. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu *„ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. in fine brání tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl; takové námitky jsou nepřípustné.* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č.

j. 1 Azs 34/2004 - 49). Jak již Nejvyšší správní soud konstatoval např. v rozsudku ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006 - 155, ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. představuje zavedení koncentračního principu do řízení před Nejvyšším správním soudem. Užití tohoto principu lze považovat za zcela racionální, neboť zajišťuje, aby výhrady účastníků řízení proti (zde) pravomocnému správnímu rozhodnutí byly pořadem práva nejprve projednány krajskými soudy, přičemž Nejvyšší správní soud přezkoumá již pouze zákonnost závěrů krajských soudů k jednotlivým skutkovým a právním otázkám, které jim byly v žalobách předestřeny (promítly-li se, pochopitelně, do námitek kasačních). Pokud by bylo v řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem připuštěno uplatnění skutkových a právních novot, vedlo by to fakticky k popření kasačního principu, na němž je řízení o tomto mimořádném opravném prostředku vystavěno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2012, č. j. 4 Azs 1/2011 - 89, jakož i judikaturu Ústavního soudu, např. rozhodnutí ve věcech sp. zn. III. ÚS 3796/15, sp. zn. III. ÚS 3797/15 atp.). Z procení opatrnosti zdejší soud dodává, že právní úprava omezující uskutečňování hromadných akcí v určitých částech území nijak nezasahuje do práva na pokojné shromažďování podle čl. 19 Listiny základních práv a svobod. Toto právo ostatně připouští určitá omezení, jak plyne už z odst. 2 daného ustanovení. Je nadto s podivem, že ani v řízení před správním orgánem stěžovatel relevantně netvrdil a nedokládal, že účelem akce má být výkon shromažďovacího práva, sloužícího občanům k výměně informací a názorů a k účasti na řešení veřejných a jiných společných záležitostí vyjádřením postojů stanovisek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2015, č. j. 8 As 39/2014 - 56, publ. pod č. 3364/2016 Sb. NSS). Sám stěžovatel v pozvánce na předmětnou akci uvedl, že zve „*milovníky a obdivovatele neznámé Šumavy na turistický pochod po historické spojnici Čech a Bavor Luzenským údolím na Modrý Sloup. Zde se setkáme s našimi přáteli z SC Bodenmels. Odtud společně vystoupíme na vrchol hory Luzný*“. Pokud pak stěžovatel obecně poukazoval na čl. 20 Listiny základních práva svobod, odkazuje soud na výše uvedené (stěžovatel uvedený článek nezmiňoval v žalobě) a v obecné rovině dodává, že v tomto článku je obsaženo právo svobodně se sdružovat (ve spolcích, společnostech a jiných sdruženích – čl. 20 odst. 1 in fine Listiny základních práv a svobod). Právě takovým spolkem stěžovatel je, přičemž ze spisu nevyplývá, že by došlo k zásahu či omezení do tohoto práva.

[32] Závěrem je nutno zmínit, že stěžovatel v kasační stížnosti nebrojil proti výši uložené sankce, proti důsledkům daného rozhodnutí atp., ale omezil se pouze na shora vypořádané námitky. Jak již přitom bylo výše uvedeno, obsah, rozsah a kvalita kasační stížnosti předurčují rozhodnutí o ní. Na základě stěžovatelem uplatněných námitek zdejší soud neshledal důvod ke zrušení rozsudku krajského soudu. Stěžovatel v kasační stížnosti neuplatnil žádnou námitku, na základě které by bylo třeba přistoupit ke zrušení rozsudku krajského soudu. Zdejší soud se (z pohledu uplatněných námitek) s rozsudkem krajského soudu ztotožňuje a v podrobnostech na něj odkazuje.

[33] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[34] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení

nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. března 2018

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu